

תת"ע 6156/11/19 - מדינת ישראל נגד שביב הייב

בית משפט השלום לתעבורה בצפת

תתע"א 6156-11-19 מדינת ישראל נ' שביב הייב

בפני **כבוד השופטת ג'ידא עספור שאהין**
מאשימה **מדינת ישראל**
נגד **שביב הייב**
נאשם

נימוקי הכרעת הדין

ביום 26.10.22 בית המשפט הודיע על זיכוי של הנאשם בתיק זה.

להלן הנימוקים לזיכוי הנאשם.

פתח דברים

לפניי אישום בעבירות נהיגת אופנוע כשמעולם לא הוציא רישיון לסוג ונהיגה בשכרות, בהסתמך על תוצאת בדיקת ינשוף. הנאשם כפר הן בנהיגה- לטענתו גרר אופנוע שהיה תקול והן בשכרות- לטענתו קיימים כשלים, לרבות בזמנים ובהשגחה כאשר הוא היה חופשי, אכל ושתה. מכאן מתעוררות השאלות; האם המאשימה עמדה בנטל להוכחת רכיב "הנהיגה", תוך בחינת מחדלי חקירה, ככל והתקיימו? והאם הוכחו יתר רכיבי כל אחת משתי העבירות!

כתב האישום

1. נגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו את העבירות של **נהיגה בשכרות** לפי סעיפים 62(3), 64ב(א)(3) ו-39א לפקודת התעבורה, תשכ"א- 1961 (להלן: "**הפקודה**") ותקנה 169א(1) לתקנות התעבורה, תשכ"א-1961 (להלן: "**התקנות**") וכן **נהיגה כשמעולם לא היה מורשה לנהוג בסוג רכב**, לפי סעיף 10(א) לפקודה, בכך שביום 13.10.2019 בשעה 02:20 הנאשם נהג באופנוע קואנג יאנג ברחוב בכפר, כשמעולם לא היה מורשה לנהוג בסוג זה, בהיותו שיכור, בכך שנמצא כי ריכוז האלכוהול בליטר אחד של אוויר נשוף הינו 570 מיקרוגרם, העולה על הריכוז של 240 מיקרוגרם.

2. במועד ההקראה הנאשם, באמצעות בא כוחו, כפר בנהיגה ובשכרות, על רכיביו. על כן, התיק נקבע להוכחות.

ההסכמות בין הצדדים

3. הנאשם שתה אלכוהול בליל יום האירוע.
4. הנאשם אינו מורשה לנהיגה על אופנוע.
5. האופנוע בבעלות אחר.
6. הנאשם נפגש עם המשטרה בכפר עת היה עם אופנוע.
7. הנאשם עבר בהצלחה מבחני מאפיינים.
8. הנאשם עבר בדיקת נשיפון.
9. הנאשם עבר בדיקת ינשוף שתוצאתה היא 570 מיקרוגרם.
10. מכשיר הינשוף תקין.

השאלות הדרושות הכרעה

לאחר שמיעת הטענות שעלו במהלך ההוכחות ושמיעת סיכומי הצדדים, השאלות במחלוקת הן:

11. האם הנאשם נהג באופנוע?

12. ככל וכן,

א. האם יש להרשיע את הנאשם בעבירת נהיגה כשמעולם לא היה מורשה לסוג?

ב. והאם נהג בהיותו שיכור? כשהדיון יתמקד ב-

(1) לוחות הזמנים ותיעוד קורות האירוע,

(2) השגחה ממועד העיכוב ועד בדיקת הינשוף.

ראיות הצדדים

13. מטעם המאשימה, העידו:

ע"ת 1 השוטרים כהן אבירן לוחם מצוות יס"מ, אינו שוטר תנועה, נפגש עם הנאשם בשטח, הריח ריח אלכוהול מהנאשם, העביר אותו לניידת סיור לבדיקת נשיפון. באמצעותו הוגש דו"ח פעולה (ת/1) (להלן: "השוטר אבירן").

בהסכמת ההגנה הוגשו מסמכי תקינות מכשיר הינשוף (ת/2) והרשומה המוסדית בנוגע לסטטוס רישיון נהיגת הנאשם (ת/3).

ע"ת 2 אבי בן טל, ראש משמרת אגף תנועה. באירוע היה ראש משמרת והפעיל מכשיר ינשוף. באמצעותו הוגשו 3 פלטים (ת/4), מזכר (ת/5) צילום מיומן הפעלת מכשיר הינשוף לרבות דף הסבר (ת/6), דין וחשבון על בדיקת שכרות (ת/7) וטופס בדיקת מפעיל, תחילת משמרת וסיומה (ת/8-א-ב) (להלן: "השוטר בן טל" או "מפעיל הינשוף").

ע"ת 3 ברק דהן התגייס למשטרה ב-11/2015 ופרש ב-05/2021, היה סייר בימ"ר צפון ראש פינה, ערך בדיקת הנשיפון, עיכב את הנאשם לתחנה והעבירו לשוטר בן טל. הוגשו באמצעותו הזמנה לדין וכתב אישום (ת/9), דו"ח פעולה באכיפת איסור נהיגה בשכרות (ת/10), דו"ח פעולה (ת/11) ודוח עיכוב (ת/12). בחקירתו הנגדית, הוגשה ההזמנה לדין וכתב האישום המקוריים (נ/1) (להלן: "השוטר דהן").

14. מטעם ההגנה העיד הנאשם בעצמו.

סיכומי הצדדים

15. ב"כ המאשימה המלומד עו"ד פלאח פלאח סיכם וטען כי המאשימה עמדה בנטל הבאת הראיות והוכיחה אשמת הנאשם מעל לכל ספק סביר. הפנה לעדויות עדי התביעה והראיות מטעמם וסיכם כי בדיקת הינשוף, לרבות עניין ההשגחה, התנהלו באופן תקין. כשמנגד הפנה לסתירות בגרסאות הנאשם עוד מתגובותיו הראשונות ובהמשך בעדותו בבית משפט, כאשר גרסתו בעדות חסרת הגיון. הנאשם נמנע מלהביא עד הגנה מטעמו ועדותו הותירה רושם שלילי. על אף הסתירות בשעות בין שעת העיכוב (02:40) ושעת מבחני הביצוע (02:30), יש להרשיע את הנאשם, כאשר הוא הוסיף כי אין להביא עדות שוטרים שנכחו במקום ולא יכלו לתרום לעדות ועל כן אין בהיעדר עדות השוטר אליאס חדאד לשמש מחסור בראיות. לעניין הנהיגה, הוא טען כי אף גרירת האופנוע וגרירתו רגלית תוך הטיית ההגה, הינה נהיגת רכב מנועי, והפנה לפסיקה. על כן, עתר להרשיע את הנאשם.

16. ב"כ הנאשם המלומד עו"ד משה גיל סיכם וטען למחדלי חקירה בכך שהמאשימה מסתמכת על עדות יחידה- עדות השוטר אבירן, בעוד היו בשטח שוטרים נוספים. בנוסף, עדות השוטר אבירן בעייתית, מפעיל הינשוף הסתמך על השגחת השוטר דהן, כשמתעורר ספק בהשגחת השוטר דהן ועתר להעניק משקל נמוך לעדות האחרון והראיות מטעמו. כשמנגד, הנאשם צלח בדיקת המאפיינים ומסר גרסה חד משמעית וברורה מלכתחילה, המתיישבת עם פרק הזמן הארוך מעת העיכוב ועד שעבר בדיקת ינשוף. וכן, הנאשם לא נחקר בנגדית בנקודות שבמחלוקת, בין היתר, לעניין; כמות ומועד השתייה, האם נאמר לו כי אסור לו לשתות ולאכול. מכאן, הוא עתר לזכות את הנאשם.

דין והכרעה

17. לאחר ששמעתי את העדים והנאשם והתרשמתי מהופעתם מעל דוכן העדים ולאחר שעיינתי בראיות ושקלתי את טענות הצדדים הגעתי לכלל מסקנה, כאמור, שיש לזכות את הנאשם מחמת הספק.

האם הנאשם נצפה כשהוא נוהג באופנוע ?

18. לאחר ששמעתי את פרשת התביעה ואת פרשת ההגנה, לא אוכל לקבוע ברמה הנדרשת במשפט הפלילי כי הוכח בפני מעל לכל ספק סביר כי הנאשם אכן נהג באופנוע, מהנימוקים הבאים:

לעניין זיהוי "הנהיגה" בשטח-

19. לפני עדות יחידה מטעם המאשימה לעניין זיהוי "הנהיגה" בשטח. כידוע חובה על בית המשפט להזהיר עצמו לפני שהוא קובע ממצאים על סמך עדות יחידה ומרשיע, עובדה המלמדת על ספק מובנה באפשרות זאת והצורך בשכנוע מיוחד לשם הרשעה. הדברים נכונים במיוחד שעה שעיקר עדותו של השוטר מבוססת על כלל "הקפאת הזיכרון" ואין לו זיכרון ממשי מהאירוע עצמו. על מנת להתבסס על הרישום בדו"ח בלבד, חובה היא כי הדו"ח יהיה מפורט ככל האפשר ויכלול את כל הפרטים הרלבנטיים.

מעיון בדו"ח פעולה של השוטר אבירן (ת/1) עולה כי השוטר אבירן היה בסיוור שגרתי בכפר, לבוש מדי שוטר כחלק מצוות יס"מ, בעת נסע עם הצוות, ישב בספסל אחורי בצמוד לדלת שמאל והסתכל מבעד לחלון בכיוון לפנים ושמאלה, בסמוך למכולת למון, הבחין באדם על קטנוע שהגיע לצומת בנסיעה על גבי קטנוע מדרום לצפון, נעצר בעת ראה את הרכב של השוטר, בכך שהוריד רגליו קרקע מהקטנוע. במקום תאורת רחוב, המקום מואר ומזג אויר נעים. קשר עיין רציף מהזיהוי ועד עצירתו. השוטר אבירן תיאר את הצורה החיצונית של הרוכב (חבש קסדה בצבע אדום עם פסים לבנים, חולצת טי שחורה קצרה, מכנס קצר בצבע בהיר ונעל כפכפים). מיד ירד השוטר אבירן מהרכב וניגש אל הרוכב. השוטר אבירן אמר לנאשם "משטרה, דומם מנוע", והנאשם כיבה את המנוע.

בחקירתו הנגדית השוטר אבירן העיד כי היה בטנדר סמוי בנסיעה, הנאשם זיהה שמדובר בניידת משטרה כי נסעו בכחול ומספר משטרתי אדום, ללא מדבקות, אינו זוכר אם האורות היו דלוקים. אודות המרחק בינם לבין הנאשם עת זיהה אותו, הוא השיב "לא יודע להעריך....בערך 20-30 מטר בהערכה." (עמ' 4, ש' 13, 19-27). הוא נתבקש להתייחס להעדר רישומים של יתר חברי הצוות (4 שוטרים שפרטיהם עולים בת/1), הוא השיב כי "שאלת אותם? תזמן את האנשים האלה. אני לא יכול לקבוע מה הם ראו ומה לא ראו." (עמ' 4 לפרו', ש' 30). וכן, לשאלה מדוע אין התייחסות של מי מאנשי הצוות לכך שהנאשם נהג או לא ראה אותו על הקטנוע, ואין התייחסות שלהם לגבי ההתנהגות הפרועה שהוא תיאר, הוא השיב "תזמן אותם ותשאל" (עמ' 5 לפרו', ש' 4-7). ולשאלה האם שיתף את אנשי הצוות במה שראה הוא השיב. "ת. לא זוכר. מאחר ואני לא הייתי הנהג, אני אמרתי לנהג לעצור, אחרת לא הייתי נפגש איתו, עם הנאשם." (עמ' 5 לפרו', ש' 18-20). אינו זוכר אם אנשי הצוות ירדו מהניידת או נשארו בניידת, אינו זוכר אם ידעו מדוע ביקש לעצור (עמ' 5 לפרו', ש' 18-24). בהמשך אודות אי קיום התייחסות מי משוטרים אנשי הצוות לא לנסיעה, לא לירידת השוטר אבירן מהניידת, לא לזה שראה אותו על האופנוע לא לזה שהאופנוע היה מונע ולא להתנהגות הפרועה של הנאשם הוא השיב "אם אני עכשיו יושב ברכב עם עוד אנשים וכל אחד מסתכל לכיוון אחר, איך אני יודע לאיפה הוא מסתכל ומה הוא רואה....אני ממליץ לך לזמן אותם, אני לא יכול לענות במקומם." (עמ' 6 לפרו', ש' 19-26). ועוד, אודות גרסת הנאשם לפיה הוא לא נהג אלא לקח את האופנוע לתיקון הוא השיב לשאלה האם הנאשם מסר לו גרסה זו "ת. אני לא פוסל שום דבר, אני לא יודע, יכול להיות." בהמשך חקירתו, הוא העיד כי הוא בוודאות ראה את הנאשם מגיע ברכיבה על האופנוע, לכן רשם שהנאשם חבש קסדה (עמ' 6 לפרו', ש' 4

5-6). אשר להפניה בת/1 ל"ראה דו"חות פעולה רלוונטיים" - הוא השיב כי הוא היה נוכח בעת העיכוב, הסתייע בניידת סיור ולכן הפנה לדוחות. (עמ' 6 לפרו', ש' 7-10).

פרט לאמור כנ"ל בת/1, השוטר אבירן לא מפרט איפה היה האופנוע, בנתיב נסיעה, על המדרכה או בשול הכביש... יחס הנסיעה של האופנוע ביחס לניידת, באיזה מרחק מהאופנוע הניידת היתה כשהבחין בנאשם, מה היה מרחק הנסיעה, כמה זמן לקח לו עד שעצר את הניידת, ירד ונפגש עם הנאשם והיכן נעצר האופנוע. זאת ועוד, השוטר אינו מציין מה הייתה הסיבה שעצר את האופנוע, מלכתחילה, האם היה דבר מה בנהיגה שזיהה שעורר את חשדו. כאשר במועד מתן העדות הוא כן מעריך את המרחק כ- 20 עד 30 מטר, כאשר אין לדבר זכר בת/1 ובחקירתו הנגדית עולה כי הרבה דברים אינו זוכר מהאירוע, ודווקא את ה- 20-30 מטר כן ידע להעריך!

20. לא מצאתי מקום להסתמך על עדות השוטר אבירן לעניין הקביעה כי הנאשם אכן נהג באופנוע, לאור החוסרים המהותיים בת/1 ועדותו מעל דוכן העדים שאף במסגרתה בחקירה הנגדית אינו שולל שיתכן והנאשם מסר לו כי לקח את האופנוע לתיקון וכן מהעדות עולה כי אינו זוכר הרבה פרטים מהותיים. מכאן, אינני נותנת משקל גבוה, ובטח ובטח לא משקל מכריע לעדות זו. מכאן, אני נדרשת לבחון האם בתשתית הראייתית קיימות ראיות נוספות לעניין הוכחת "רכיב הנהיגה".

מחדלי המשטרה

21. הן בת/1 והן בעדות השוטר אבירן, עולה כי היו בצוות 4 שוטרים מלבד השוטרים מהסיור, שפרטיהם נרשמו. אם כי מי מהם לא נרשם כעד תביעה ונדמה שלא ערך כל מזכר. **מכאן מתעוררת השאלה, מה משמעות היעדרות שוטרים שנכחו בשטח?**

הדין

22. כלל ידוע בדיני הראיות שעל התביעה להביא ראיות במסגרת נטל השכנוע המוטל עליה והיא הנושאת בעול הוכחת האשמה ברמה של מעבר לכל ספק סביר, אין הדבר אומר שעליה להביא את כל הראיות, או לאסוף את מכלול הראיות שניתן היה לאסוף, אלא מבחינת דיות הראיות עליה להביא ראיות להוכחת אשמתו של הנאשם מעבר לכל ספק סביר. (ר' רע"פ 4389/12 סצקו נ' מדינת ישראל, (פורסם בנבו) מיום 06.06.12).

יש לבדוק האם המחדלים חמורים עד כדי חשש שהגנת הנאשם קופחה, כיוון שהתקשה להתמודד כראוי עם חומר הראיות או להוכיח את גרסתו? יש לבסס קודם כל את הטענה כי לעד יכולת לשפוך אור על עניין מהותי שבמחלוקת; כאשר נקודת המוצא היא להגיע לחקר האמת ופרישת התשתית הראייתית הרחבה בפני בית המשפט.

לענייננו

23. **לאחר שהגדרתי את הסוגיות שבמחלוקת, בחנתי והערכתי את כלל הראיות בתיק, הגעתי למסקנה כי**

השוטרים שהיו בשטח יכלו לשפוך אור והיעדרותם והיעדר רישום דוחות עולה כדי פגם מובנה ופגיעה בהגנת הנאשם, כאשר לא ניתנה להגנה כל הזדמנות לקבל את גרסתם, כמי שנכחו באירוע ולא לחקור אותם בבית משפט, והכל כלהלן:

24. מדו"ח הפעולה של השוטר אבירן (ת/1) עולה כי השוטר אבירן המתין להגעת ניידת סיור ביחד עם שותפיו לצוות. בזמן הזה הנאשם דיבר בצורה לא מכובדת, דיבר עם ידיים, נצמד אל השוטר אבירן וצעק. היה נראה שמדבר שטויות, ללא קשר לקטנוע או לרישיון הנהיגה. לשאלת הבעלות לקטנוע, הנאשם ענה בחיוב שרשום על שמו, וכשהתברר שלא, השיב "אז הוא לא שלי...". מכאן, אף מת/1 עולה כי שותפי השוטר אבירן בצוות הם נטלו חלק מהאירוע, לכל הפחות. הדבר עולה אף מעדותו הראשית של הנאשם לפיה השוטר דיבר עם אחר שירד איתו.

בנסיבות אלה, לא ברור לבית המשפט מדוע השוטרים הנוספים לא כתבו ולו מזכר בעניין, בשים לב למחלוקת סביב הנהיגה, האם הנאשם נהג או לא! ולא ינטראקציה המתוארת בת/1 בין הנאשם לשוטר אבירן שנערכה במקום, שנ"ל, שכאמור תיאור השוטר אבירן בת/1 לוקה בחסר.

מה עוד השוטר אבירן מפנה בת/1 ל"דוחות פעולה רלבנטיים", כאשר בחקירתו הנגדית הוא משיב כי התכוון לדוחות "ניידת הסיור", אם כי בפועל שוטר סיור אחד בלבד ערך דוחות, להבדיל מ"ניידת הסיור" שכללה 2 שוטרים, גם השוטר אליאס חדאד. וכן, כאשר בניגוד להפניה הנ"ל וההסבר בחקירה הנגדית הנ"ל, הוא השיב בחקירתו הנגדית כי הוא לא ראה את הבדיקות שנעשו בשטח (עמ' 5 לפרו, ש' 16-17), אז שוב לא ברור למה התכוון בהפניה!

25. פגיעה זו מתחדדת מאחר והנאשם מההזדמנות הראשונה טען כי לא נהג, והכל כדלקמן:

א. בכתב האישום וההזמנה לדין (ת/9), דברי הנהג היו "לא נהגתי",

ב. בדו"ח פעולה באכיפת איסור נהיגה בשכרות (ת/10), בשיחה הראשונית הנאשם השיב לשאלה מהיכן החל בנסיעה, "לא נסעתי" (סע' 4.א. ל-ת/10). בתחקור חשוד באותו דו"ח הוא השיב לשאלה מהיכן נהג ולהיכן התכוון להגיע "לא נהגתי" (סע' 1 לתחקור חשוד בת/10),

ג. בדו"ח עיכוב (סע' 5 ת/12), תגובת המעוכב "לא נהגתי".

26. ועוד, בעיניי מחדל נוסף של המשטרה, הוא אי חקירת הנאשם תחת אזהרה. החשדות כנגדו הנאשם היו בגין עבירות חמורות, היה מקום לקבל את גרסת הנאשם המפורטת תחת אזהרה, בסמוך ככל הניתן, גם אם אין חובה לעשות כן, והדבר היה תורם לבחינת גרסת הנאשם לעומק, חקירה שהיה בה לשמש כלי משמעותי במלאכת בית המשפט להגיע לחקר האמת.

27. לאור התשתית הראייתית הקונקרטית שהונחה לפני כאשר עסקין בעדות שוטר אחד, שהדו"ח שהוא ערך לוקה בחסר, ובהמשך לקביעתו, על סמך התרשמותי הישירה, שלא מצאתי כי עדותו מהימנה קורקטית וקונקרטית לעניין השאלה שבמחלוקת ובהתאם איני נותנת לה משקל גבוהה, וכן שמלבדו לא נערך ולו מזכר אחד ע"י השוטרים

שנכחו בשטח במפגש הראשוני עם הנאשם, כשמנגד הנאשם כפר מההזדמנות הראשונה בכך שנהג ועד לעדותו בבית משפט, כאשר לא נתקבלה גרסתו המפורטת במעמד האירוע או בסמוך לו במסגרת חקירה תחת אזהרה, הנני לקבוע כי **בנסיבות מתקיימת ההנחה לפיה קיימת אפשרות שתוצאות החקירה והרישומים החסרים של יתר השוטרים שנכחו בשטח, היו תומכות בגרסת הנאשם, ומכאן ההיעדר מעלה פגם מובנה בראיות התביעה, בתיק זה.**

מכאן מתעוררת השאלה החלופית- האם גרירת האופנוע נחשבת לנהיגה?

הדין

28. **סעיף 10(א) לפקודת התעבורה** קובע:

"(א) לא ינהג אדם רכב מנועי אלא אם הוא בעל רישיון נהיגה תקף לרכב מאותו סוג, שניתן על פי פקודה זו, ולא ינהג אדם אלא בהתאם לתנאי הרישיון זולת אם פוטר מחובת רישיון נהיגה ובמידה שפוטר."

על פי תקנה 164 לתקנות התעבורה:

"לעניין חלק זה, מי שמסיע רכב בכוח גופו דינו כדין נוהג רכב". (ההדגשה אינה במקור, ג'.ע.ש.).

בעניין זה אפנה להחלטתו של כבוד השופט מ' אילן בע"פ (ת"א) 1681/85 **דעבול נ' מדינת ישראל**, לפיה דחיפת כלי רכב בכוח הגוף או הובלתו ביד, **להבדיל מרכיבה עליו**, אינה בבחינת נהיגה לצורך סעיף 10(א) לפקודה, שכן אילו דחיפה כזאת היתה בבחינת נהיגה לא היה מתקין התקנות נזקק לתקנה מיוחדת זו לעניין חלק ב' לתקנות התעבורה. אחרת, דחיפה בגוף היתה כן גם לצורך חלק א' לתקנות וכמובן גם לצורך חלק ב', והתקנה 164 היתה מתייתרת (ר' פסקה 4 להחלטת השופט אילן).

כאשר באותה החלטה, השופט לויט הבהיר כי אין ללמוד באופן קונקלוסיבי פירוש מונחים המופיעים בחקיקה ראשית מתוך ניסוח או פירוש חקיקת המשנה. כלל הפרשנות המקובל הוא לפרש חקיקת משנה לפי החוק העיקרי.

מאחר יותר ובהקשר לעבירת נהיגה בשכרות, נקבע ע"י בית המשפט העליון בעניין **יבגני קרופצקי נ' מדינת ישראל** (רע"פ 5166/14, פורסם בנבו 05.05.15) מבחן "השליטה האפקטיבית" על אמצעי הפעולה, הבקרה והשליטה של הרכב, במטרה להגדיר את רכיב "הנהיגה" במקרים, זולת המצב הטבעי והרגיל בו הרכב מצוי בתנועה.

ביהמ"ש בעניין **קרופצקי אינו קובע מסמרות בשאלת היקפו המדויק של מבחן השליטה האפקטיבית ברכב, ונראה כי מדובר בשאלה עובדתית שתוכרע ע"פ נסיבות העניין. מבחן זה מאפשר לקבוע, בנסיבות המתאימות, כי בוצעה עבירה של נהיגה בשכרות, גם במצב בו הרכב לא היה בתנועה. הנסיבות אותן ראוי לשקול הן, בין היתר, היות הרכב מונע; הימצאות הנאשם במושב הנהג; עמידת הרכב בנתיב נסיעה; ומידת הפרעה לתנועה**

הגלומה במצב עמידת הרכב. לאחר שקלול כלל הנסיבות, יכריע ביהמ"ש בשאלה האם הייתה במקרה הקונקרטי בידי הנאשם שליטה אפקטיבית על רכבו, וככל שמדובר באדם שיכור, ניתן יהא להרשיעו בשכרות.

ומכאן למקרה שלפני

29. **הנאשם העיד בחקירתו הראשית כי הוא מכונאי רכב.** יש לו מוסך ליד הבית. בשעות מאוחרות של הלילה קיבל טלפון מבן משפחה שמתקן אצלו רכבים שנתקע עם הקטנוע שלו ליד הבית ממש בכביש, לא יכל להכניס את הקטנוע כי אין חניה בשכונה והבית מורכב מ-8 דירות (עמ' 27 לפרו', ש' 26-28). הנאשם ניגש לתקן. החל לתקן ומצא תקלה שחוט של המצבר מנותק **והוא גורר אותו בירידה. נפלה לו הקסדה מהיד, תופס את הקטנוע מתחיל להרים ומגיעה ניידת.** לקח לשוטר 3 שעות להביא את הקטנוע לתחנה. **בחקירה הנגדית** הוא חזר על אופי עבודתו כמכונאי רכב בחילוצים (עמ' 29 לפרו', ש' 2-4), העיד כי מסר עוד מיום האירוע במשטרה את פרטי בעלי האופנוע, שהזעיקו בסביבות השעה 02:00 (עמ' 28 לפרו', ש' 18-30), הנאשם הלך ממקום מגוריו לאופנוע שהחנה ליד הבית. הוא טען שנשאל על רישיון לעסוק במכונאות, כי החשד היה גניבת אופנוע (עמ' 31 לפרו', ש' 5, 9-10). הקטנוע היה תקול, לקח שעתיים עד שהגיע לתחנת המשטרה, כשהמרחק מהכפר לתחנה 10 דקות (עמ' 31 לפרו', ש' 23-25), תוך שהוא מפרט את התקלה, הטיפול שנתן וכי הדבר חייב המשך אבחון (עמ' 31 לפרו', ש' 26-29, ועמ' 32 לפרו', ש' 5, 16-19, 30).

נצא ונלמד, כי על פי עדות הנאשם הוא הוביל את האופנוע בגרירה באותה עת.

מכאן, המאשימה עותרת לקבוע כי גם גרירה מהווה נהיגה, נוכח הוראות תקנה 164 לתקנות התעבורה הנ"ל. אם כי, ואף מבלי לקבוע האם הנאשם גרר בידיים את האופנוע או ברכיבה ודחיפה, עיון בהוראת תקנה 164 מעלה בבירור כי התקנה רלוונטית "לחלק זה" - קרי חלק ב' לתקנות ומכאן אינה חלה לגבי סעיף 10(א) לפקודת התעבורה, כפי שהרחבתי לעיל.

לאור כל האמור, זיכיתי את הנאשם מעבירת נהיגה כשמעולם לא הורשה לנהוג לסוג זה.

מעבר לנדרש אבחן עבירת נהיגה בשכרות

30. **באשר לעבירת הנהיגה בשכרות, ואף שהפסיקה הבחינה בין גרירה לגרירה ברכיבה מכוח הרגליים, ואף שלא נמצא כל חיזוק שעדות השוטר שהבחין בנאשם נוסע באופנוע וכאשר זיהה את המשטרה הוריד רגליים, ומעבר לנדרש, ובהנחה שניתן להסתמך על הגרירה לקביעה שהנאשם נהג באופנוע לצורך עבירת השכרות, אבחן מעבר לנדרש את עבירת הנהיגה בשכרות.**

31. **לאחר שבחנתי את העדויות והראיות ושקלתי אותם, הגעתי למסקנה כי קיימים כשלים וחוסרים מהותיים**

ולא מבוטלים. מכאן לא הוכחה אף עבירת השכרות, ברמת ההוכחה הנדרשת במשפט פלילי, וזאת מהנימוקים שלהלן :

כשלים בזמנים, בהשגחה וברישומם

32. הוכח לפניי שהנאשם הועבר מהשוטר דהן למפעיל הינשוף בשעה 03:30 והשוטר בן טל החל את בדיקת הינשוף בשעה 03:31 (ר' דין וחשבון על בדיקת שכרות באמצעות מכשיר ינשוף (ת/7) ו31 פלטי הנשיפה (ת/4)).

על אף התרשמותי החיובית מעדות מפעיל הינשוף והראיות שהוגשו באמצעותו, הרי טענות הנאשם הן ביחס לפרק הזמן שלפני הבדיקה בטרם הועבר לידי מפעיל הינשוף.

33. **בהקשר זה, מעיון בהזמנה לדין וכתב אישום שערך השוטר דהן ת/9 - שעת הנהיגה המיוחסת היא 02:20, כאשר נרשם ברובריקות שעה 02:20 כתיקון וליד הרובריקה חתום השוטר ומעל הרובריקה נרשמה השעה "2:20".** וכן, נערכו מספר תיקונים לגבי מועד הזימון (לפחות ניתן לזהות 4 תיקונים), כאשר אף ניתן לראות בבירור כי התיקונים בת/9 נערכו בצבעי דיו שונים, כאשר השוטר חתום על עריכת ההזמנה והנאשם על קבלת אישור מסירה.

בעוד, בהזמנה לדין וכתב אישום (נ/1) שהוגשו במהלך חקירת השוטר דהן הנגדית, להבדיל מת/9, השעה המתוקנת המופיעה היא 05:20 וזאת ברובריקת השעה ואין תיקון במועד הזימון לדיון.

בעדותו בבית משפט, השוטר דהן השיב כי ב- **ת/9- השעה 02:20**. הוא ביצע תיקון וחתם בצד. לא זוכר מה היה כתוב לפני. אינו מאמין שעשה התיקון אחרי שמסר את הדו"ח לנאשם. אם כי, הוא העיד כי ב- **נ/1- השעה 05:10**. אין לו הסבר מניח את הדעת להיעדר התיאום בין ת/9 לת/1. אולי חוסר ריכוז או טעות כתיב (עמ' 24 לפרו', ש' 7-9). הוא הסביר כי לפעמים בשטח בורחים כמה מלים וכמה משפטים אחרי שהוא מגיע למשרד בשקט הוא עושה סדר כרונולוגי של האירוע (ת/11 נערך במשרד ת/9 בשטח), כאשר הוא שלל שערך תיקונים במסמכים לאחר החתימה עליהם (עמ' 24 לפרו', ש' 25-30).

צא ולמד, במסמך הזמנה לדין וכתב אישום נערכו תיקונים לאחר שנתקבל העתק בידי הנאשם, כאשר לא ברור מתי נערכו התיקונים ומדוע ואיפה! **עם כל המתחייב מכך, לגבי התנהלות השוטר!** והמשקל שיש לתת לעדותו ולראיות שהוגשו מטעמו, אף אם ניתן לקבוע את השעה 02:20 מכוח דו"חות וראיות אחרים.

34. **בנוסף, מדו"ח פעולה באכיפת איסור נהיגה בשכרות שערך השוטר דהן (ת/10) עולה כי ביום 13.10.19 בשעה 02:20 נעצר רכב (הכוונה אופנוע) הנאשם, לבדיקה אקראית. בוצעה בדיקת נשיפון ונמצאה אינדיקציה לשכרות בערך של 670 מיקרוגרם (סע' 2). השוטר דהן הודיע בשעה 02:40 לנאשם שהוא מעוכב, בעוד ביצע את מבחני הביצוע לנאשם בשעה 02:30! בתחנת המשטרה! שאותם עבר בהצלחה.**

35. **ועוד, מתחקור חשוד עולה כי לא נרשמה השעה** בה השוטר דהן תחקר את הנאשם בתחנה, שעליו חתום הנאשם.

בעדותו בבית משפט, השוטר דהן העיד **בהסתמך על ת/10** כי שעת העיכוב היא 02:40. אודות ההסבר שנתבקש לכך שמבחן הביצוע היה 10 דקות לפני העיכוב בשעה 02:30, הוא השיב כי "אולי זו טעות בכתיב" (עמ' 25, ש' 18). **תחקור דף אחרון בת/10-** אינו זוכר מדוע לא רשם שעת חקירת הנאשם.

36. **בנוסף, מדו"ח פעולה של השוטר דהן ת/11 עולה בפרטי הצוות היו השוטר דהן והשוטר חדאד אליאס,** שקיבלו דיווח על עבירת נהיגה בשכרות בכפר והגיעו למקום עם מכשיר נשיפון. השוטר דהן הודיע לנאשם שהוא חשוד בנהיגה בשכרות, הנאשם הסכים לבדיקה, הוא ביצע את הבדיקה והמכשיר הראה 670 מיקרוגרם. בשלב זה העד דהן הודיע לנאשם כי הוא מעוכב ושאינו יכול לשתות לאכול... הנאשם הבין. **השוטף השוטר אליאס חדאד בצע על הנאשם חיפוש ועלה לניידת וישב איתו מאחורה לכל מהלך הנסיעה מהכפר לתחנת המשטרה.**

מעורבות השוטר אליאס חדאד באירוע עולה אף מדו"ח העיכוב (ת/12). שאגב, ת/12 נערך בידי השוטר דהן ועליו לא חתום המעוכב, כאשר השוטר דהן אינו זוכר מדוע הנאשם לא חתום (עמ' 22 לפרו', ש' 3-1). ואף בחקירה חוזרת, השוטר דהן לא הצליח להסביר את הסדר הכרונולוגי של הפעולות שביצע!

מעורבות כזו אף עולה מחקירת השוטר דהן הנגדית לפיה בזמן הנסיעה מהשטח לתחנה ישב השוטר חדאד אליאס עם הנאשם מאחורה והיה צמוד אליו (עמ' 26 לפרו', ש' 12-27).

אין ספק שלו השוטר חדאד ערך מזכר והיה עד תביעה, הדבר עשוי היה ליישב את הסתירה לגבי שעת העיכוב בשטח בכפר ושעת ביצוע בדיקת המאפיינים שקדמה לה בתחנת המשטרה! אי עריכת כל מזכר היא מחדל נוסף של המשטרה בתיק זה.

וכן, תרשומת כאמור ועדות השוטר חדאד היתה מתחייבת גם לעניין ההשגחה על הנאשם.

ראיתי לנגד עיני כי נפל שיבוש בזמנים שנרשמו, כנ"ל, שיבוש מהותי בשים לב שבדיקת המאפיינים התקיימה בתחנת המשטרה בעוד העיכוב בשטח. המדובר בפגם מהותי, להבדיל מטעות סופר. והכל, לצד התיקונים הרבים שבוצעו בשעת ביצוע העבירות שיוחסה לנאשם בהזמנה לדיון, והעדר שעת התחקור, כאשר לא נתקבל הסבר מניח את הדעת לשיבושים הנ"ל, בעדות השוטר דהן לפניי. מכאן, הנני לקבוע כי עדות השוטר דהן נסתרה בחקירה הנגדית ולא נמצאה בעיני עדות מהימנה והחלטתי לתת לה משקל נמוך.

37. מה עוד, מאז ביצוע בדיקת המאפיינים בתחנה ועד העברת הנאשם לידי מפעיל הינשוף, קרי לפי הרישומים המדובר בשעה שלמה מ02:30 ועד 03:30, לא ברור איפה היה הנאשם! מי השגיח עליו! והכל בהעדר כל

תרשומת נוספת של שוטרים שלקחו חלק באירוע כמו השוטר אליאס חדאד, אף שקיים סעיף 9 בת/10 החתום בידי השוטר דהן כי הנאשם היה בהשגחתו משעת העיכוב ועד העברתו לבדיקת ינשוף, וזאת לאור המשקל הנמוך שאני נותנת לעדות עד זה והראיות שהוגשו מטעמו. כשמנגד, הנאשם בחקירתו הראשית מעיד **כי הובילו** (והדגש על לשון רבים, ג'.ע.ש.) אותו לחניה צדדית, בין התחנה לחדר חקירות, מקום סגור. דיבר עם עורך הדין. היה שעתיים לבד, כל עשר-עשרים דקות מגיע שוטר. בזמן הזה הנאשם גם שתה, גם עישן והיה חופשי בתוך התחנה וכי לא הוזהר על ידי השוטרים לא לאכול ולא לשתות (עמ' 28 לפרו', ש' 14-1).

בטרם סיום

38. לאור המחדלים הרבים שקבעתי דלעיל, לא מצאתי משקל לאי הבאת בעל האופנוע כעד הגנה, שכן אין בכך לשנות את מארג הראיות שקיים בתיק קונקרטי זה, לאור כל קביעותי לעיל.

אחרית דבר

39. לאור כל האמור, לא הוכח לפניי רכיב הנהיגה ביחס לעבירת נהיגה של בלתי מורשה לסוג לפי סעי' 10 (א) לפקודת התעבורה, ומעבר לנדרש וככל וגרירת האופנוע הינה "נהיגה" לצורך עבירת נהיגה בשכרות, קבעתי כי קיימים כשלים מהותיים היוורדים לשורשו של עניין.

40. כאמור, ומאחר ונותר בלבי ספק סביר בדבר אשמת הנאשם, העומד במבחן המציאות, להבדיל מספקולציה חסרת עיגון, זיכיתי את הנאשם מביצוע העבירות המיוחסות לו בכתב האישום.

זכות ערעור כדין.

ניתנה היום, כ"ח חשוון תשפ"ג, 22 נובמבר 2022, בהעדר הצדדים.